

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK 1

LORDLAR VE VÂRİSLER

N.G. KABAL

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar

LORDLAR VE VÂRİSLER

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 1

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dex'te 1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-62-3

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Mahdieh Seyedi

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295

İstanbul Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

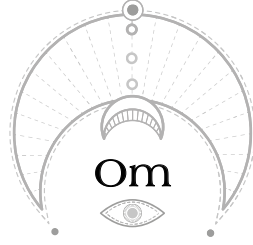
N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

LORDLAR
VE VÂRİSLER

DEX KOPYA

DE
X

Yaratılışın başında tanrı kalbimizde ve inançlarımızda yaşıyordu. İnsanlar birlik içinde doğa ve hayvanlarla uyumluydu. İnanıklarımız bize yol gösterdi. Bir su damlası yeryüzüne düştü, yavaş yavaş büyüdüp engin denizleri yarattı, okyanuslara ulaştı. Ormanların içinden geçip ayırık vadileri aşıp dağların zirvelerine tırmandı. Gördükçe inanmayı bıraktık, inanmayı bıraktıkça tanrımızdan uzaklaştık. İçimizde büyüttüğümüz kutsallarımız tapındığımız nesnelere dönüştü. Ötekileşti, silikleşti. Tanrı artık uzaktaydı ancak bizi kollamaya, rehberlik etmeye devam etti. Gökyüzüne işaretler bıraktı, yıldızları harfleri oldu.

Sihir dünyada her zaman vardı ama insanlar onu görmeyi bıraktı, tıpkı yıldızlara bakmayı bıraktığı gibi. İnsanlar topraktan yaratıldı, alfinler yıldız tozlarından. Önce insanlar alfinlere zulmetti. Sonra alfinler sihirleriyle insanları köleleştirdi. Gökyüzünde gezegenler bir felaketin habercisi gibi yan yana dizildiğinde ve güneş tutulması nihai döngüsünü tamamladığında tüm dünyada yedi gün süren bir karanlık yaşandı. İnsan yaşamının öte sınırlarında, bilinmeyen bir diyar olan Elemental'in Taşkın Denizler ve Kayalıklar Ishası Lord Nahu tüm dünyayı sular altında bırakarak bir çağın sonunu getirdi. Deniz kabuğuna üfledi, sesi tüm dünyadaki kötülüğü bitirsin diye bekledi. Bu taşkında kaçan insanlar ve alfinler dünya gezegeninin tek yaşayanları ve yeni bir çağın başlangıcı oldu.

Zamanın öncüleri ve gökyüzünün bekçileri bir adım öne çıktı, dünya yeniden kurulurken. Yeryüzü, gökyüzü ve doğa onların kulaklarına fısıldadı. Yaratılış kaynakları birlik ve beraberliği aynı masaya çağırıldı.

Dediler ki, insana irade verildi ama, o günah işlemenin cazibesine kapıldı.

Dediler ki, doğaya yaratılış bahşedildi ama yıkım ilk onu buldu.

Dediler ki, hayvanlar en safıydı ama hayatta kalmak için birbirini avladı.

Onlardan farklı olanlara doğanın gücü ve hayvanların ortaklığı teklif edildi, onlara alfin dendi ve dört tanrıçanın kudretiyle mühürlendi. Elemental dünyanın içinde gizliydi, sadece görünene ötesine bakabilenler orayı bildi.

Yeni başlangıçta alfinler gökyüzünden aldıkları güçle önce kendi tanrıçalarını kutsadı. Tanrıçalar dünyanın içinde sadece onlardan olanların ulaşabileceği bir boyuta bir diyar inşa etmeyi başardı. Gücünü gökyüzünden ve elementlerden alan yeni diyara Elemental ismini verip her bir gezegen için koruyucular atandı.

İnsanların koruyucusu Tanrıça Ceni, doğanın koruyucusu Tanrıça Ugün, hayvanların koruyucusu Tanrıça Edik ve göğe ait olanların koruyucusu Tanrıça Gela. Kendilerine birer vekil seçip tılsımların içine çekildiler. İlk ihaneti en safı yaptı.

Koruyucuların görevi alfinleri insanlardan ayırmak ve barışı korumaktı. İnsanlar doyumsuz ve yok ediciydi ama zamanla alfinler de onlara benzedi.

Elemental'i insan diyarından ayıran tüm yetileri yavaş yavaş yitirdiler. Eşitlik, adalet, merhamet, hayvana ve doğaya duyulan koşulsuz saygı ve sadakat. Hırs ve açgözlülük insanlar gibi alfinleri de ele geçirdi. Bu defa büyük yıkım Toprak ve Bereket İshası Lord Amon tarafından Elemental'i vurdu, Taşkın Denizler ve Kayalıklar İshası Lord Arın'ı devirerek diyarın tüm dengesini altüst etti ve krallığın başına geçti. Asasını yere çarptı, büyük bir deprem yarattı, geriye kalan tek alacağı insan diyarında olanların arasındaydı.

Onların yemeklerini yeme.
Onların suyunda yıkanma.
Onların havasını soluma.
Yaparsan onlardan biri olursun.

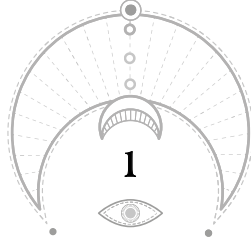
Çoğumuz hayata sandığımızdan daha iyi talihlerle doğarız. Bir ismimiz, soyumuz, ailemiz ve kimliğimizle yeni yaşamımıza gözlerimizi açarız. Yitirene kadar nelere sahip olduğumuzu, yaşamın bize doğar doğmaz sunduğu lütufların farkına varmayız. Kim olduğumuzu bilen, daima yanımızda olan ailemizin önemini ayırt edemeyiz. Böyle doğarız çünkü, onlar hep yanımızdadır, kim olduğumuzu ve ne yapacağımızı bize söylerler. Biz dünyada yaşayan insanlar, canlıların en üst zincir halkasındayız. Avcılar ve yırtıcılarız. Hükümdarlarız. Krallar, kraliçeler, hüküm verenler, can alanlar ve üstün olanlarız. Doğa dengesini yitirene kadar bildiklerimiz ve alışkanlıklarımız bunlardı. *İnsanlık*. İnsanlığın kaderi yaşam döngüsünü devam ettirmektir. Ama başımızın üzerinde bilinmez bir gökyüzü kubbesinin altında yaşarken ihtimalleri hiç değerlendirmedik. Hor kullandık, kıymet bilmedik, hayvanları katlettik, ağaçları kestik, buzulları erittik. Sadece yapabildiğimiz için.

İlk önce doğa karşılığını verdi. Nefes alanlarımız yavaş yavaş tü-kendi, yeşili ve bize sunduğu nimetleri yitirdik. Okyanus karşılığını verdi, kuraklık ovalar boyunca öne kesilmez bir hâl aldı. Sonra gökyüzü karşılığını verdi, bir gece gezegenler beklenmedik şekilde yan

yana konumlandı, kâhinler ve gökbilimciler bunun bir felaket haberi olduğunu söylediğinde alay ettik. Biz insanlarız, kendimizi her şeyden üstün sananlar. Yaşam zincirinin en tepedeki halkasıyız. Topraktan geldiğimize inanır ama varlığımızda yıldızların parçalarını taşıyoruz. Biz insanlarız ama yalnız değiliz. Üstün değiliz, güçlü olan değiliz. Her şeyi mahvettik ve onlar şimdi intikam almak istiyor.

Vârislerini geri istiyor.

DEX KOPYA

Göremediklerin ve Duyamadıkların

Yıldız şenliğinin son gecesinde gökyüzü iyice rehavete kapılmıştı. Yılın bu zamanları göğün en parlak geçen döngüleriyle biliyordum. Gökyüzü adeta yeryüzüne bir ayna gibi yansıyor, evren bir ışık festivaline seyirci oluyordu. Evimizin etrafını çevreleyen taş duvarın üzerine oturmuş şehri ve son gecenin vedasını seyrediyordum. Havalarda soğumaya başlamıştı, tenime çarpan rüzgâr sancısını hissettirirken yine de geceyi bir nefes gibi içime çektim. Rüzgârla ve dalgalarla kurulan dostluk gibisi yoktu büyükbabama kalırsa. Hayatının çoğunu babasından devraldığı bir deniz fenerinin bekçisi olarak geçirmişti. Babamın ailesinden kalan bu mirası devralmasını istiyordu ama babam ona karşı çıkararak kendi yolunu seçmiş, bambaşka bir kariyer edinmişti. Küçükken onun yaşlı yüzüne dokunup üzülmemesini söylemeye çalışırdım, yeterince büyüdüğümde onun yerini devralacağımdan bahsedirdim. Yaşamı boyunca büyükbabamın dostu olan dalgalar beş yaşına girdiğimde bana düşman olup boğazıma sarılana dek.

Gözlerimi açtığımda kayalıkların üzerindeydim, kimse suya nasıl düştüğümü de sudan nasıl çıktığımı da bilmiyordu, hatırladığım tek şey korkuydu. Öyle çok korkmuştum ki yıllar geçmesine rağmen hâlâ ayağımı suya değdiremiyor, gemiyle yolculuk yapmaktan hoşlanmıyor ve dalgaları seyredemiyordum. Ne zaman bakışlarımı kumsala çarpan o köpüklere diksem sanki göz göze gelmişiz gibi irkiliyor, kalbim göğsümden çıkmak istercesine atmaya başlıyordu.

Büyükbabamı bu dostluktan uzaklaştıran da beni kollarına çekip boğmaya çalışan aynı dalgalardı. Yine de onu en fazla uzaklaştırabildiğimiz yer şehrin sahil şeridindeki üç katlı müstakil ev olmuştu. Terasa çıktığı ya da penceresini açtığı zaman denizi de deniz fenerini de görebiliyorduk. Uzun zamandır bekçisi olmayan, artık bir seyir rotası bile bulunmayan o deniz fenerine her fırsat bulduğunda yine de gitmeye devam ediyordu. Eski bir dostu sevlamak ister gibi.

“Devasa bir yusufçuk kuşuna benziyor.” Büyükbabam beyaza boyanmış demir kapıyı açıp içeriye girdiğinde ona doğru seslendim. Yıldızlar geriye çekilmiş, gemiler limana demirlemişti. Sahil şeridine dizilmiş palmiye ağaçları tepede asılı kalan dolunayın altında sallanıyordu. Büyükbabam *Sönmeyen Ateş* dediği o yerden dönüyordu. Uzun ince betondan yapının tepedeki küçük pencerelerinden mavi bir ışık sızıyor, denize bir fener tutuyordu. Orada olduğunu sanki tüm dünyaya haykırıyordu.

“Bunu bana ilk söylediğinde dört yaşında bile değildin.” Kendine özgü o vakur gülümsemesi ve ihtiyar gözleriyle yanıma yaklaşip benim gibi manzaranın seyrine daldı.

“Yine yakmışsın ışıkları.” Çenemle epey uzakta olan yine de ışığını saçan feneri işaret ettim. Elini omzuma koydu. “Işığa ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin, Nova.” Başımı ona doğru çevirdiğimde daima altında başka anlamlar yatan bu sözlerini birkaç kez daha zihnimde dolıştırdım. “Hazır mısın?” diye sordu.

Büyük bir hevesle başımı sallayınca benimle birlikte memnuniyetle gülümsedi. Eliyle peşine takılmamı işaret edip evin zaten açık olan kapısından içeriye birlikte girdik. Babam iş seyahatinden henüz dönmemişti, bu yüzden birlikte çatıya çıkıp sabaha kadar istediğimizi yapmakta özgürdük ve bu gece ne yapmak istediğimi haftalar öncesinden biliyordum.

Büyükbabam büyük mercekli teleskobun açısını ayarlarken her zaman yaptığım gibi gözlerimi ayırmadan onu seyrettim. Göktaşu yağmurunu izlemek için saatimi günler önce ayarlamıştım. Bir saat içinde başlayacaktı ve sadece şehrin bu yakasından onları seyrebilecektik. O, ayarlamaları yaparken, çalışma odasına çevirdiği bu

derme çatma yerde, masasının üzerindeki parşömenleri incelemeye koyuldum. Büyükbabam eski kafalı olduğu kadar geçmişe de tutkundu, bu yüzden hâlâ sararmış saman kâğıtlara kuştüyü kalem ve mürekkeple yazıyordu. Şüphesiz buradaki en önemli şeyler de yıllardır o deniz fenerinin içinde yazdığı romanlarının taslaklarıydı. Tüm ısrarına rağmen onları bastırmayı reddediyordu.

“Alfinler...” dedim kâğıdın üzerinde dikkatlice parmaklarımı dolandırırken. “Yine onları çıkarmışsın.” O, tarihin eski sayfalarını arşınlamayı bırakmayanlardandı. Efsanelerin gerçekliğinden şüphe etmeyen hayalperestlerden. Dünyada hâlâ sihrin olduğuna inananlardan.

“Babana bu kadar benzemesen onların gerçekliğini görürdün.” Yaşlılara özgü o tatlı huysuz tonunda homurdandı. Daha küçükken büyükbabam bana bu alfabeyi öğretmeye başlamıştı ama babam akımlı böyle saçmalıklarla doldurmamasını isteyince yine büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı. Okumayı yeni öğrenmeye başlayan bir çocuk kadar anlayabiliyordum onları. Yine de daha büyük kâğıtların üzerinde dikkatlice çizilmiş bazı gezegenlerin kompozisyonunu yakalayabilmiştim.

“Ayzer gelmiyor mu?” Sorusuyla dikkatimi ona çevirdim.

“Onu bilirsin. Gökyüzüyle değil yeryüzüyle ilgileniyor.” Kesinlikle benim aksime. Beni bu dünyaya bağlayan en büyük tutku gökyüzüydü. Kendimi yıldızların büyüünden ve oradaki büyük gizemden hiçbir zaman alamamıştım. Bana kalırsa gerçek sihir gökyüzünün kendisiydi.

“Bu çok tuhaf,” dedi büyükbabam biraz daha kasvetli ve düşünceli bir sesle. Onun bakıp gördüğü şeyi görmek için sabırsızca yerimde kıpırdandım. “Gezegenler yan yana konumlanmış.” Bu söylediği daha da tuhaflaşmasına neden oldu. Sanki görebilecekmiş gibi ahşap çerçevele pencereden başımı uzatarak yukarıya doğru baktım. Görmek istediğim şey göktaşı yağmuruydu, gezegenler değil...

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmek istemezsin, Nova...” Derin bir iç çekti. “Bunu hiçbirimiz görmek istemeyiz.”

“Hayır...” Mutsuz bakışlarımı ona çevirdim ama çoktan teleskobun yönünü çevirmiş hatta onu temizleyecekmiş gibi parçalarını çıkarmaya başlamıştı bile.

“Bu gece gökyüzünde görecek bir şey yok.” Yüzündeki ifade canını sıkıyordu, kötü bir haber almış gibi bembeyaz kesilmişti ve kesinlikle buradan dönüş yoktu. Bu gece oradan bakmama asla izin vermeyecekti.

“Meteor yağmuru başlayacak.” Bileğimdeki saati bir faydası olacakmış gibi ona doğru kaldırdım ama başını kaldırıp bana bakmadı bile.

“Başlamayacak,” dedi sadece.

“O halde ben panayıra gidiyorum,” diye huysuzlandım. Gök kadar mavi gözlerini bana çevirdi, kararsızdı ama aklına bir şey gelmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Git,” dedi. “Ama dikkatli ol.” Gözlerini tepemizde mavi bir kubbe gibi seyreden göğe çevirdi. “Gerçeklerin seni nerede yakalayacağını bilemezsin.”

“Hım,” diye geveledim ağzımın içinde. Küçük bir şehirde yaşıyorduk ve kötülük henüz buralara kadar uzatmamıştı kollarını.

Ayzer’le sahil şeridinde her zamanki yerde buluştuğumuzda saat gece yarısını geçmişti. Şehrimiz için her yıl bugün *Kurtuluş Günü* panayırı düzenleniyordu. Efsanevi bir olayın anıldığı gecede şehrin merkezine lunapark ve çadırlar kuruluyor, kermesler düzenleniyor ve eski bir gelenek olduğu söylenen şerbetler dağıtılıyordu.

“Bu geceye tapıyorum,” dedi en yakın arkadaşım yanımda yürürken. Kahverengi saçlarını sıcaktan korunmak için tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Dondurmamı ısıtırken, “Ben de,” dedim. “Şekerlemeler oldukça ucuz oluyor ve müzik tüm gece susmuyor.” Ayzer söylediğime üstünkörü kıkırdadı ama benden önce panayıran alanına doğru koşmaya başladı.

Her yıl aynıydı. Mavi, gri, kırmızı ve kahverengi şeritli çadırlar kuruluyor ve içlerinde bin bir çeşit hokkabazlık dönüyordu. Ayzer daima olduğu gibi ilk önce astronomi kulesi dedikleri siyah çadıra beni de elimden sürükleyerek dalmıştı. Sıra öyle uzundu ki bekle-

mek istemiyor, bir an önce dönme dolaba binip gökyüzüne tırmanmak için sabırsızlanıyordum.

“Üzerini sil.” Çantasından çıkardığı ıslak mendili bana uzatırken dondurmanın sonunu da ağzıma attım.

“Bu defa neye baktıracağız, el falımıza mı? Suya bakıp mı söyleyecekler ödev yığınları ve vizelerle dolu geleceğimizi.”

Ayzer anlatmaya başlarken gözleri heyecanla parıladı. “Hayır, yıldızname baktıracağız.” Coşkusu elle tutulur gibi değildi. Gözlerim kalabalığın arasında yine o deli fanatikleri buldu. Dirseğimle dürterek Ayzer’e de işaret ettim. Birkaç kişi panayırın ortasında topladıkları tuhaf otlarla tütsüler yakıp bekleyen insanların etrafında dolaşıyorlardı yanan dumanı.

“Hiç bıkmıyorlar,” diye dudak büktüm. Eski çağlardan kalma elbiseleri güzeldi ama yaptıkları bana komik geliyordu. Yine de onları görünce tüylerim ürpermişti. Ateş yakıyor, etrafına kristal su kâseleri diziyor, yüzlerine çamur sürüyor ve ellerinde rüzgârgülü taşıyorlardı. Elemental’in gelip onları almalarını bekliyor, sunaklar hazırlıyor ve özlerini kutsadıklarını söylüyorlardı. Onlara göre yaptıkları, varlığın temelindeki dört elementi onurlandırmaktı.

“Hadi, sıra bizde.” Çadırdan içeriye girdiğimizde görüşüm bulanıklaştı. İçerisi berbat kokuyordu. Tütsüler burada da başrolü oynarken derme çatma bir masanın arkasında kâğıt kalemle bir adam parşömenler karalıyordu. Alçak masanın ardında bağdaş kurmuş oturan adamın kara gözleri bize döndü. Üzerinde gömlek ve pantolonu olmasa başka bir diyardan geldiğini düşünürdüm. Çekik gözleri Ayzer’in üzerinde o kadar uzun dolaştılar ki bir anlığına ruhu- nu ya da en iyi ihtimalle kanını içecek sandım.

“Topraktan gelen,” diye mırıldandı yeniden kâğıtlara döndüğünde. “Tek başına gel.”

Ayzer’le gözlerimiz birbirini buldu, bu tipler her zaman bana tuhaf geldiği için yadırgamadım. En yakın arkadaşım benim aksime ne tuhaf bulmuş ne de tedirgin görünüyordu. Birisi bana topraktan gelen dese muhtemelen sorgulardım ama onun yüzüne avcı hayvanlarda rastlanan o kıskırtıcı bakışlar yerleşti. Başını salladı, derin

bir nefes alarak bu geceyi şanslı günüm ilan ettim. Yalnız olmak onun için sorun değilse benim canıma minnetti.

Çadırdan çıkarken gecenin büyük kısmını orada kısılıp kalarak geçirmeyeceğim için mutluydum. İnsanlar neden geleceklerini öğrenmek konusunda bu kadar hevesli olurlar hiç anlamazdım, bana kalırsa o şekilde bütün eğlencesi kaçıyordu. Kendi kendime kıkırdayıp panayırın içinde kalabalığa karıştım. Küçük bir tavşanın kutunun önünde beklediği niyet sepetinin karşısında duraksayıp bana bir şans kurabiyesi vermesini rica ettim.

Adam tavşanın önüne biraz yem serpip geriye çekildi. Eğilerek tavşanın siyah beyaz lekeli kulaklarını okşadım. "O buraya ait değil," diye mırıldandım. "Bunun bir panayır olduğunu biliyorum ama bu aptal niyetleri elimizle de çekebiliriz. Bahse girerim insanların arasında olmaktan nefret ediyordur." Minik hayvan önce parmaklarımı kokladı sonra söylediklerimi anlamış gibi gözlerimin içine baktı. Belki de anladı.

"Ona çok iyi bakıyorum," dedi kutunun ardındaki adam.

"Çocuğunuz var mı?" Bana doğru kutunun üzerinden atlayan tavşanı kucağıma alıp kollarımın arasında sevmeye başladım. Adam başını salladı.

"Birisine ona çok iyi bakacağını söylese evinden uzaklara gitmesine izin verir misiniz?"

Adam gerçekten söylediğimi düşündü mü yoksa başından atmaya mı çalıştı bilmiyordum ama sessizce başını iki yana salladı. Aynen öyle dercesine gülümsedim. Tavşanı yerine bırakıp burnunun dibindeki bir kurabiyeyi rastgele aldım. Şekerlemeyi ağzıma atıp çadırların arasında kurabiyenin içinden çıkan minik kâğıdı okuyarak dolaşmaya başladım.

"*Yıldızlar senin için parlayacak.*" Ah, işte ben fal ya da niyet diye buna derdim. Gülümsemem adımlarıma da yansdı. Bir sürü tanıdık yüz vardı ama turistler yine her yerdedi. Bu panayıra dışarıdan insanların gelmesini çok hoş karşılamıyorduk ama efsanenin büyüü herkesi bir şekilde buraya çekmeyi başarıyordu.

Kırmızı kapüşonlu pelerinin içinde genç bir yüz karşımda duraksadı. Daha önce ne onu görmüştüm ne de onun gibisini. Kızıl

kahve gözlerinin etrafında parıltılı kırmızılarla boyanmış alev desenleri vardı. Porselen gibi pürüzsüz ve beyaz olan yüzünün tüm güzel hatlarını ortaya sermişti. Panayırda her yıl bu şekilde dövme ya da kına yapılırdı ama onun gibi kusursuz olanını hiç görmemişim. Bunun gerçek bir sanat olduğu ortadaydı.

“Merhaba,” dedim nezaket gereği.

Kadın kapüşonunun altında gölgede kalsa da gülümsemesi ay gibi yayıldı.

“Alfin dövmesi ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Yoluma devam etmek üzereyken, “Onlara inanmaz mısınız?” diye seslendi. Omzumun üzerinden döndüm. “Bir şeye inanacak olursam uzaylıları tercih ederim.”

“Evren çok boyutludur. Bu kadar büyük bir galakside tek başına olduğunu mu düşünüyorsun?”

Alaycılığım üzerimdeydi, bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüp yeniden karşısına dikildim. “Galakside değil,” dedim. “Gök yüzünde başkalarının olduğunu biliyorum. Ama alfinler, lordlar, vârisler... bunları tarih kitaplarında bırakmalıydık.”

“Tarih tekerrür eder.”

“Ben bilime inanırım.”

“Alfinler de bilime inanır ve varlığı bilime dayalıdır.”

Bu nahoş düşünce karşısında gülmek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

“Bana kalırsa alfinler sömürgeciydi; büyülü yaratıklar değillerdi, aksine barbarlardı. Yüzyıllar önce atalarımız topraklarımız için savaştı. Bir çeşit kabile olabilirler. Tüm insanlara ve ırklara saygı duyduğum için bu saçmalıklara inanmak zorunda değilim.” Elimle etrafı gösterdim. “Özellikle de bana eğlenmek için böyle bir fırsat veriyorsa.” Tatlı tatlı omuz silktim.

Bana doğru bir adım attı.

“Ya ataların onlara dayanıyorsa? Ya asıl tarihin onların tarihियse?”

“Mümkün değil. Ben de babam da onun babası da ve onun babası da bu şehirde doğdu ve bu şehirde büyüdü.” İşaretparmağım-

la boşlukta daireler çizdim. "Atalarımın Oğuz boylarına dayandığı söylenir."

Pelerininin başlığını indirdi, omuzlarından aşağıya doğru uzun saçları döküldüğünde görüşüm ya da zihnim... evrende bir şeyler bulanıklaştı.

"Bu şehirde doğmadın," diye fısıldadı kaşlarını çatarak. "Bu şehirde yeniden doğdun. Ataların tüm diyarlarda görebileceğin en saygın alfinlerdendi, sadakatleri sana bu şehri sundu. Sadakatleri onların yıkımına neden oldu. Bir diyar alaşağı oldu. Kıyamet bütün dünyayı vurdu. Şimdi yeni bir savaş başlıyor. Savaşın başlıyor. Tarih kendini yeniden yazmak için senin kanını istiyor." Birbirine yapıştırdığı iki parmağını alnımın ortasına çarptı. Küçük bir dokunuş sersemletici bir etki yarattı. Fiziksel olarak tutunamadım. Önce bedenimin geriye doğru sendelediğini sandım ama zihnim ve ruhum ondan daha hızlı hareket etti. Arkada kaldım, bedenim gözlerimin önünde geriye doğru düşerken etrafımda olup biten her şey durdu. Kadın kollarını iki yana açtı. Bir an gerçeklik ve hayaller birbirine karıştı. Beynimin içinde şiddetli bir basınç, bir kıyamet dönüp do-laştı. Sesler, fısıltılar, çığlıklar, alevler, dalgalar, depremin getirdiği yıkım, ağaçları köklerinden söküp atan kuvvetli rüzgârlar... Koşan ve yas tutanlar...

"Nova!" Ayzer'in sesini işittiğimde ağır çekimde, elastik bir bant gibi zihnim bedenime geri çekildi. Omzumdaki eli uyarıcı bir kuvvetti. Ona doğru dönmeden önce kendime gelmeye çalıştım. Her şey aynı hızında akıyor, insanlar hâlâ etrafta kaha-kahalar atıp eğlenmeye devam ediyordu.

"Kadın nereye gitti?" diye sordum kaşlarımı iyice çatarak. Tüm bedenim sarsılmış, tüylerim ürpermiş, soluk soluğa kalmıştım.

"Hangi kadın?"

"Buradaydı." Kendi etrafımda döndüm, ileriye doğru birkaç adım attım. Bana ne yaptı öyle...

"Tek başınaydın." Ayzer beni yakaladığında yüzü solgundu. "Neye benziyordu? Üzerinde ne vardı?" Benimle birlikte etrafımda dönüp birini aramaya koyuldu.

Neye benziyordu, üzerinde ne vardı? Hatırlamıyordum.

Gözlerim ellerimin üzerinde dolaştı, parmaklarım alnımı yokladı. Dönüp niyet çeken tavşanı bile kontrol ettim. Onlar da artık orada yoktu.

“Yine ayakta mı uyuyordun Nova?” Bozulmuş saçlarını yeniden toplarken dudaklarının arasına bir kâğıt kıstırdı. O tuhaf çadırdan aldığı bir parşömen. Onlardan kaç tane daha biriktirmek istiyordu acaba...

“Umarım uyuyorumdur.” Zihnimi açmak için başımı iki yana salladım. Yorgun olmalıydım, dün gece hiç uyumamıştım ve herkes bu alfin zırvallıklarıyla kafamı bulandırmıştı. Hayal görmüş ya da bir çeşit illüzyona kapılmıştım. “Bu nedir?” diye sordum dişlerinin arasına kıstırdığı kâğıdı alarak. Hiçbir şeye gereğinden fazla önem vermeyen biri olarak biraz önce olan veya olmayan şeyden sıyrıldım. Ruloyu yavaş yavaş açıp bir yandan da dönme dolaba doğru yürümeye koyuldum. Buz gibi olmuş ve gerilmiştim. Dikkatimi kâğıda verdim, birbirine girmiş daireler, oklar, şekiller, harfler...

“Haritam,” dedi elimden kaparak.

“Ee, geleceğinde ne görünüyormuş?”

“Alfinler gerçek,” dedi bir anda. Gece benim için çekilmez bir hâl alıyordu. “Benim önemli bir kaderim olduğunu, dönüm noktamın ortasında olduğumu ama bir gün çok büyük seçimler yapmam gerektiğini söyledi.” Bilet kulübesinin önüne geldiğimizde, “İlk kez saçma olduğunu düşündüğüm bir şey oldu,” diye devam etti. Bak bu haber epey yeniydi. Ayzer astroloji ve fallarla ilgili çok nadir şeyleri saçma bulurdu. Bu yüzden meraklı gözlerim onun üzerindeydi.

“Bir gün ailemle çok sevdiğim biri arasında bir seçim yapmam gerekecekmiş.” Bakışları kalabalığın arasında dolanırken yeniden maskesini takmıştı. Ketum, duygusuz, anlayışsız, öfkeli... Korunma içgüdüğü yeniden onu ele geçirmişti.

“Asma yüzünü,” dedim kolunu çekiştirip. “En azından böyle bir seçim yapmak zorunda olmayacağını biliyorsun.” Kulübedeki satıcıdan iki bilet isteyip ücretini uzattım. “Gerçi senin sevdiğin pek kimse de yok.” Biletleri cebime koyarken koluna girip kıkırdadım. “Tabii o serseriye hâlâ özlemiyorsan.” Birlikte dönme dolap sırasına

girdik. Ayzer sadece halasıyla birlikte bu kasabada yaşıyordu. Yalnız bir kadın, kimsesizler yurdundan onu aldığımda beş yaşındaydı, kadın öldüğünde on beş. Geriye kalan tek kişi ölen kadının daha da yaşlı halasıydı ve çoğunlukla Ayzer ona bakmak zorunda kalmıştı. Bir çocuğa âşık olduğunda on sekiz yaşındaydı, o çocuk tarafından kalbi kırıldığımda yirmi bir. Şimdi yirmi iki yaşındaydı ama hiçbirini unutamamıştı.

“Saçmalama,” dedi. Ondan hiç bahsetmez benim de adını anlamadan hoşlanmazdı. Onun her zaman çelik kadar sert sınırlara sahip olduğunu düşünüyordum. Bu kadar çok acıya maruz kaldığımda insan taşlaşıyordu belki de.

“En çok beni sevdiğinden emin olmak istedim.” Kolumu etrafına dolayıp onu gıdıklarken bir yandan da yanaklarını sulu sulu öpüyordum. Başta yüzünü kırıştırırsa da sonunda onu güldürmeyi başardım.

“Elbette en çok seni seviyorum,” diye kabullendi.

“Birileriyle benim aramda kalsan beni seçerdin yani.” Boş dönme dolap kabinlerinden biri nihayet önümüzde durdu. Görevlinin eşliğinde yerleştik.

“Seni seçerdim.” Gözlerini gözlerime dikip içtenlikle gülümsedi.

“Aferin kızıma.” Dönme dolap yükselirken, “Başka neler söyledi hokkabaz?” diye sordum.

Önce hokkabaz dediğim için başını onaylamaz şekilde iki yana salladı sonra detaylıca anlatmaya koyuldu. Ona göre alfinler bu gece geri dönecek ve vârislerini toplayacaktı ama öyle bir şey olmadı.

Dönme dolaptan indik, ikimize birer ıslak hamburger kaptım. Şehrin yerlileri yalnızca bize özgü danslarını oynamaya devam etti. Gün doğana kadar herkes sabırla ve büyük bir inançla bekledi. Yıldızlar bir haritayı işaret eder gibi yan yana dizildiğinde herkes heyecanla gökyüzüne bakıyordu.

“On yılda bir,” diye mırıldandı Ayzer. “Bununla ilgili bir sürü araştırma yaptım. Yerlilerle konuştum. Başka bir diyardan gelen yaratıkları anlattılar. Öylece bir anda ortada belirenleri ya da yerçekiminin aniden yok oluşunu. Bir çayırdaki yanmış otları. Suyun içindeki işaretli girdabı. Bu gece ortaya çıkacaklar.”

“Bu şenliği her yıl düzenliyoruz ve sen her yıl bekliyorsun.” İçeceğimden büyük bir yudum aldım. “Ama onlar gelmiyor.” Ve sen her yıl diğerleri gibi üzölmeye devam ediyorsun.

“Sen nasıl bu kadar umursamazsın?” Üzgün gözleri bana döndü. “Her zaman heyecan ve macera peşinde koşarsın ama bu duruma en ufak bir ilgin bile yok.”

Elbette olmaz. Babam, annemin bu saçmalıklara kafasını taktığı için sonunda kaçıp gittiğini söyledi bana. Şimdi arada sırada annemin bana attığı kartpostallarla yetinmek zorundayım. Büyükbabam da onlara kafayı takmış durumda ve bu da babamı çıldırtan başka bir konu. Bir de benim onların hayranı olduğumu görürse zavallı babacığım üzüntüden kahrolurdu.

“Mantıklı bir yanı yok çünkü.” Omuz silktim. “Ayrıca hayatımı seviyorum. Bu şehri seviyorum. Neden başka bir boyuta geçmek isteyeyim ki.” Banka yaslanıp bacak bacak üzerine attım. “Bir gün Ay’a çıkabileceğimi söyleyen olursa heyecanlanırım, bir uzay gemisi beni almaya gelecekse sizin gibi ritüeller bile yaparım.” İkimiz de kıkırdadık. “Efsanelere göre eskiden cadıları kazıklarda yakıyorlarmış. Bazı ölkelerde vampirlerin olduğuna inanıp onlar için kutlamalar yapan gruplar var. Alfinler bir ırk olmalı, kökleri hangi öлкеye dayanıyor kim bilir. Savaş dönemleri bitti. Belki geçmişte bu şehri savunmuşlardır ama bir şehri kurtardıkları için onları tanrılaştırmanız çok saçma. Fatih Sultan Mehmet de İstanbul’u fethetti ama kimse onun dirilip bizi Osmanlı’ya geri götüreceğini söylemiyor.” Daha çok gülmeye başladım.

“Sen bir devirden bahsediyorsun.” Söylediklerim onu etkilemiyordu. “Alfinler boyutlarda yaşıyor. Bu fizik ve bilim. Ama sana solucan deliğini anlatmayacağım bir kez daha.”

“Anlatacaksan söyle de kulaklıklarımı takayım.” Sırıttım.

“Gelecekler,” dedi yeniden boşluğa ve kalabalık insanların arasına dalıp. “Geleceklerini biliyorum.”

Ama o gece kimse gelmedi. Ertesi gün de hayatımız normal akışında devam etti. Bir sonraki gün de.

Ama yedinci gün uyandığımızda hepimiz korkmamız gerektiğini biliyorduk. Saat sabahın erken sularını gösteriyordu ancak güneş

doğmamıştı. Şehrimizi, tüm dünyayı ayağa kaldıran bir karanlık ele geçirmişti. Haber kanalları akın etti, bilim insanları bunun bir güneş tutulması olduğunu söyledi ama daha önce hiçbir tutulma aynı noktada bu kadar uzun sürmemişti.

"Vârislerini geri istiyor," diye fısıldadı büyükbabam pencerenin önünde. O gün yatağın içinden hiç çıkmadım.

Hiç kimsenin evinden çıkmadığı büyük tutulmanın ertesi günü güneş yeniden bizi selamladı ama insanlar evlerinde kalmaya devam etti. Birkaç gün sonra şehrimizde bir kalemin bile yere düşmediği büyük bir deprem yaşandı. Toprak altımızda beşik gibi sallandı ama hiçbir şeye zarar vermedi.

Ayzer odamın kapısına dayandığımda kafamı meşgul etmek için çizim yapıyordum. Kulaklıklarımı çıkarıp masanın üzerine bıraktığımda Nirvana'nın şarkısı odanın içinde kısık olsa da çalmaya devam etti.

"Hadi," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bugün okula gidiyoruz."

"Kimse bugünlerde okula gitmiyor."

"Gitmek zorundayız." Sesindeki bir şey ona uzun uzun bakma neden oldu. Kolumu yakalayıp, "Gitmemiz gerekiyor, Nova," diye ısrar etti.

"Sen git." Yeniden çizimin başına oturdum. Son günlerde yaşadığımız onlarca gariplik beni iyice huzursuz etmeye başlamıştı. Babam dün gece beni arayıp evde kalmam konusunda söz almıştı. Büyükbabam günlerdir arkadaşlarıyla konuşup duruyor ama bana bir şey söylemiyordu. Ağzından çıkan tek şey engel olmayacağımızdı. Neden bahsettiğini sormuyordum çünkü cevaplarını bilmek istemiyordum. Ayzer'in gözlerindeki şeyi de merak etmeyecektim, nokta.

"Profesör Amon mail attı, görmedin mi?"

Kaşlarımı çatarak bilgisayarımı kontrol ettim. Söylediğinde hakkı vardı. En sevdiğim profesörüm günler sonra dersin işleneceğini söylüyordu.

"Evde kalmak seni gerçeklerden korumayacak," dedi. "Kaldır kıçını, okula gidiyoruz." Başımı sıkılğan bir şekilde yatırıp ters ters ona baktım.

Tüm içgüdülerim evde kalmamı söylüyordu.
Tüm içgüdülerim bu şehirden kaçmam gerektiğini söylüyordu.
“Bir şey olmayacak,” dedim masadan kalkarken. Bir dilek tutar
gibi.

DEX KOPYA

GÖKYÜZÜ SENİN İÇİN ŞARKI YAZIYOR!

Su Krallığı'nın yıkılışının ardından tahta geçen
Toprak Krallığı yüzyıl sonra insanların arasına gizlenen
vârislerin peşindedir.

Büyük Yıkım'ın ardından Ateş Krallığı esir düşmüş,
Hava Krallığı çok kayıp verse de ayakta kalmış,
Su Krallığı'ndan ise geriye hiçbir şey kalmamıştır.

Alfin efsaneleri ile gökyüzünü seyrederek büyüyen ama
sihre inanmayan Nova diyara getirildiğinde en yakın arkadaşı
ile düşman krallıkların vârisleri olduklarını öğrenir.
Yüzlerinde kim olduklarını ve hangi krallığa ait olduklarını
simgeleyen izi de bir türlü belirmez.

Diyarda herkes tarafından dışlanınca Hava Krallığı'nın
nazik lordu Sina, Nova'yı sarayında misafir eder.
Düzenbaz Ateş Lordu'nun ise onun için başka planları vardır.
Tüm bu karmaşanın içinde Nova Su Krallığı'na dair
bir iz bulur ama bunun için cehennem kapılarını
aralamak zorundadır.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6932-62-3

8 696602 032932

DE
X